

Arrest

nr. 73 867 van 24 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 19 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 december 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. TRIMBOLI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 20 juni 2010 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 23 juni 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 31 augustus 2011.

1.3. Op 20 oktober 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 21 oktober 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Libanese nationaliteit te bezitten, en een maronitisch christen te zijn, afkomstig uit Beirut. Zonder het medeweten van jullie families begon u in de zomer van 2010 een relatie met een sjiietisch meisje, N.(...) A.(...)-H.(...) H.(...). Jullie leerden elkaar kennen op een feestje bij gemeenschappelijke vrienden, wisselden elkanders telefoonnummers uit en bleven elkaar daarna ontmoeten. N.(...) zou afkomstig zijn uit een "Hezbollah"-nest. Haar broer werkte voor de verkeerspolitie van "Hezbollah" en ook haar vader is bij deze sjiietische beweging betrokken. Op 11 maart 2011 belde uw vriendin u op en meldde dat haar ouders op de hoogte waren gekomen van jullie relatie en daarenboven hadden ontdekt dat ze geen maagd meer was. Jullie zouden nochtans nooit seksuele betrekkingen hebben gehad.

Dezelfde middag belde uw vader u op en meldde dat u niet naar huis mocht komen maar naar de woning van uw grootmoeder moest gaan. Gewapende mannen zouden bij jullie thuis amok hebben gemaakt. Zij vernielden de inboedel en sloegen uw vader in het gezicht. Via uw werkgever vernam u vervolgens dat uw belagers ook uw werkplek hadden doorzocht. Toen u met uw vader klacht wilden gaan indienen op het politiebureau van Haret Hreik gaven de dienstdoende politieagenten te kennen dat ze in dergelijke "erekwesties" niet tussenbeide konden komen en dat jullie zelf in deze zaak moesten bemiddelen met de tegenpartij. U durfde niet meer naar huis terug te keren en bleef bij uw grootmoeder. Via een tussenpersoon, A.(...) H.(...), poogde uw vader vervolgens om een verzoening te bewerkstelligen met de ouders van uw vriendin. Algauw vernam hij dat de familie van uw vriendin een verzoening afwees. De volgende dag meldde uw werkgever u dat onbekenden andermaal uw werkplek hadden bezocht en voor overlast hadden gezorgd. Om verdere moeilijkheden te voorkomen gaf uw werkgever u te kennen dat hij u niet langer in dienst kon houden. U werd prompt ontslagen. Vervolgens vernam u via een buurman dat de inboedel van uw ouderlijk huis werd vernield. Uw vader ging vervolgens op zoek naar een andere huurwoning. U dook onder bij een kennis die nabij een militaire basis woonde. Tijdens een kort bezoek aan uw ouders klopten onbekenden aan. U kon via het balkon het appartement ontvluchten. Via uw vader vernam u vervolgens dat de indringers uw broer hadden geslagen. Toen uw vader nog eens probeerde om klacht in te dienen tegen deze personen werd hem opnieuw gemeld dat de autoriteiten in dergelijke kwesties niets konden ondernemen.

Om aan verdere moeilijkheden te ontsnappen vertrok uw familie vervolgens naar Sabtiya, bij een oom. Toen uw broer u de volgende dag uw wagen wilde terugbezorgen werden jullie door een andere wagen achtervolgd. Om aan deze achtervolgers te ontkomen reden jullie vervolgens naar een nabijgelegen militaire basis waar jullie veilig waren. Hierna ging u gedurende één week naar Cheri. Via de haven van Tripoli vluchtte u vervolgens naar Turkije. Verborgen in een vrachtwagen reisde u verder naar België en vroeg hier op 20 juni 2011 asiel aan. Van uw familie vernam u dat ze inmiddels in Mizyara, gelegen in Noord-Libanon, verblijven bij een tante en oom.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtdelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, b heeft aangetoond. De reden waarom u hiervoor niet in aanmerking komt is omdat u geen enkel concreet bewijs kunt voorleggen van de feiten die de kern van uw asielrelaas vormen én omdat uw verklaringen op zich onvoldoende overtuigend zijn om op zich voldoende bewijs te vormen van wat u zegt te hebben meegemaakt.

Vooreerst dient opgemerkt dat het CGVS concludeert dat u geen oprechte inspanningen heeft geleverd om uw relaas te staven aan de hand van bewijsstukken. U haalt uw 'verboden' relatie met N.(...) aan als de reden waarom u uw land moest ontvluchten. In dit verband lijkt het niet meer dan normaal dat u enig begin van bewijs zou kunnen neerleggen. Nochtans verklaarde u tijdens het gehoor op het CGVS dat u over geen enkele (originele) foto, sms of ander document dat verwijst naar N.(...) kon beschikken. De enige foto's die u van haar zou hebben zou u op uw GSM hebben bewaard maar u zou uw mobiele telefoon in Libanon hebben verkocht. Het is wel zeer opmerkelijk dat u de foto's van N.(...) niet op een andere manier, bijvoorbeeld op een PC, zou hebben bewaard, toch rekening houdend met het feit dat N.(...) klaarblijkelijk uw grote liefde is, en jullie relatie een wel zeer pijnlijke wending heeft genomen (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). U liet kort na het gehoor, op 8 september 2011, alsnog twee foto's doorfaxen (zie groene map, administratief dossier CGVS). Eén ervan is zeer onduidelijk, de andere toont u in het gezelschap van een meisje. Uit deze foto's (die verder van geen enkele commentaar zijn voorzien), kan niet worden afgeleid dat het meisje op de foto N.(...) betreft, uw "verboden" geliefde. Noch kan u enig begin van bewijs voorleggen aangaande de problemen die u kende met de familie van N.(...), bijvoorbeeld de invallen bij jullie thuis en de geleden (materiële) schade. Tengevolge deze problemen zou u ook door uw werkgever zijn ontslagen. U kan dit evenmin staven aan de hand van enig officieel document (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). U geeft zelf aan dat uw

belagers te zien zijn op de beelden van een bewakingscamera op uw werk, maar aangezien u bent ontslagen kan u hiervan geen kopie opvragen (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Het lijkt er geenszins op dat u ernstige inspanningen heeft gedaan om uw relatie en de door u aangehaalde problemen te staven aan de hand van enig bewijsstuk.

Vervolgens moet opgemerkt dat uw relaas onvoldoende aannemelijk is en dit om volgende redenen.

Zo zou jullie relatie niet aanvaardbaar zijn geweest omdat u als christen géén 'goede partij' was voor N.(...), een sjiietische, afkomstig uit een Hezbollah-gezinde familie. Over deze banden met Hezbollah bent u echter zeer summier. U weet enkel dat de broer van N.(...) tot "een brigade van Hezbollah" behoort namens dewelke hij het verkeer regelt. Over haar vader weet u omzeggens niks te vertellen. Uit het feit dat hij een lange baard draagt leidt u af dat hij ook tot de Hezbollah behoort, alhoewel u niet kan toelichten of hij binnen deze partij een welbepaalde functie of taak had. In dezelfde lijn weet u ook niet te verduidelijken welk beroep haar vader uitoefende, al dan niet gelieerd met Hezbollah (zie gehoorverslag CGVS, pp. 4-5). Het is zeer verwonderlijk dat u zich bij N.(...) niet zou hebben vergewist in welke mate haar vader betrokken was bij Hezbollah. Toch indien de religieus-politieke achtergrond van haar familie de reden was waarom jullie relatie nooit zou worden goedgekeurd en dus geheim moest worden gehouden. U stelt kortweg dat N.(...) niet veel over haar familie praatte en haar vader ook zelf niet zoveel zag (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Deze uitleg is niet afdoende aangezien de banden die haar familie had met Hezbollah precies jullie relatie in de weg stonden en noopten tot grote voorzichtigheid.

Zelfs aangenomen dat N.(...) uit een strenge Hezbollah-familie afkomstig is, is het tegelijkertijd opmerkelijk om te moeten vaststellen dat zij desondanks toch nog een grote vrijheid genoot. Afgaande op uw verklaringen konden jullie elkaar toch tweemaal per week zien, kon zij studeren, kon zij als 'webdesigner' werken bij een firma, beschikte zij over een GSM en kon ze naar feestjes en pubs gaan. Van thuis uit moest zij een hoofddoek dragen maar dit negeerde zij ook dikwijls, zij hield van mode en muziek (zie gehoorverslag CGVS, pp. 3 en 5). U schetst geenszins het beeld van een meisje dat onder de knoet zat van haar strenge, zelfs extremistische familie. Deze tegenstelling in uw verklaringen is frappant.

Alsook is het merkwaardig te moeten vaststellen dat u, ondanks alle moeilijkheden die u en uw familie ondervonden met de familie van N.(...), nooit heeft geprobeerd om haar familie ervan te overtuigen dat u niet de persoon was die haar heeft ontmaagd en dat jullie relatie op dat ogenblik nog vrij onschuldig was. U omschrijft jullie relatie als zijnde een "simpele relatie", waarmee u bedoelt dat jullie geen seksuele betrekkingen hadden (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Het verbaast dan ook dat u in dezer de familie van N.(...) niet zou hebben trachten duidelijk te maken dat u de eer van het meisje steeds heeft gerespecteerd en niet de verantwoordelijke bent voor het feit dat zij niet langer maagd is. Klaarblijkelijk draagt u N.(...) ook geen kwaad hart toe, alhoewel zij u ten onrechte zou hebben aangeduid als de persoon die haar heeft ontmaagd, waardoor zij u en uw familie danig in de problemen heeft gebracht (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Nochtans - toen u later tijdens het gehoor werd gevraagd of u afwist van een eerdere relatie van N.(...) - geeft u aan dat zij u een verhouding met ene R.(...) L.(...) zou hebben opgebiecht, met wie zij naar bed zou zijn gegaan nadat hij haar zou hebben gedrogeerd, maar dat u aan haar verhaal nauwelijks geloof kon hechten (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Dat u de (opeenvolgende) leugens van N.(...) zomaar pikte, toch wanneer bleek dat dit uw leven en dit van uw familie in gevaar bracht én u zelfs noopte uw geboorteland te verlaten, komt weinig aannemelijk over. Ook al was zij uw geliefde, dan nog mag in alle redelijkheid worden aangenomen - gezien de ernst van de situatie - dat u uw aandeel in deze zaak zeker niet zou overdrijven, maar integendeel het één en ander zou wensen recht te zetten.

Alhoewel u, volgens uw verklaringen, totaal in de ban was van N.(...), voor wie u bereid was de verantwoordelijkheid van haar "ontmaagding" op zich te nemen (zie supra), heeft u anderzijds weinig moeite gedaan om nog iets over N.(...) te weten te komen. Nadat zij u zelf op 11 maart 2011, kort maar in paniek, zou hebben gebeld zou u niks meer van haar hebben gehoord. U zou wel de dag daarop nog één keer telefonisch contact hebben gehad met haar beste vriendin (tevens haar nicht) die u enkel wist te vertellen dat N.(...) door haar ouders werd kortgeschorren, bij wijze van straf (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Alhoewel de schrik erin zat dat N.(...) door haar familie zou worden vermoord, heeft u (buiten het nummer van N.(...) dat niet bereikbaar was) niet meer geprobeerd om nog nieuws over haar te krijgen, ook niet éénmaal u in België was aangekomen en zelf in veiligheid was. U had nochtans via het nummer van haar werk, of via haar nicht of andere gemeenschappelijke vrienden, naar haar kunnen informeren. U heeft hiertoe weinig moeite gedaan (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Op zich is dit andermaal een opmerkelijke vaststelling aangezien u, ondanks uw zogenaamde vrees dat zij kan zijn gedood, geen wezenlijke inspanningen heeft verricht om toch nog enig nieuws, goed of slecht, over N.(...) te weten te komen. Deze houding getuigt van weinig betrokkenheid bij wat jullie, als geliefden, is overkomen en ondermijnt de oprechtheid van uw beweerde vrees voor vervolging.

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen heeft u uw beweerde vrees voor vervolging onvoldoende aannemelijk gemaakt en kan u noch de status van vluchteling noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

U legt ter staving van uw asielaanvraag een kopie neer van 'uittreksel uit het bevolkingsregister'. Het origineel document had u op de dag van het gehoor niet bij zich. Dit stuk betreft een begin van bewijs aangaande uw herkomst en persoonsgegevens. Maar deze elementen worden door het CGVS niet betwist waardoor het voorgelegde stuk bovenstaande appreciatie niet kan wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat hij beroep aantekent tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat hij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin hij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij geen ernstige inspanningen heeft geleverd om zijn relatie met N., de problemen die hij kende met de familie van N. zoals bijvoorbeeld de invallen bij hem thuis en de geleden (materiële) schade en het feit dat hij ten gevolge van deze problemen door zijn werkgever zou zijn ontslagen, te staven aan de hand van enig begin van bewijs, (ii) hij zeer summiere en vage verklaringen aflegt over de familie van N. en hun banden met Hezbollah en hij geen afdoende uitleg geeft voor zijn onwetendheid in dit verband aangezien de banden die haar familie had met Hezbollah precies hun relatie in de weg stonden en noopten tot grote voorzichtigheid, (iii) het beeld dat hij schetst van N., die blijkens zijn verklaringen over een grote vrijheid genoot zoals wordt toegelicht, geenszins het beeld is van een meisje dat onder de knoet zat van haar strenge, zelfs extremistische familie, (iv) hij, ondanks alle moeilijkheden die hij en zijn familie ondervonden met de familie van N., nooit heeft geprobeerd om haar familie te overtuigen dat hij niet de persoon was die haar heeft ontmaagd en dat hun relatie op dat ogenblik nog vrij onschuldig was, hij klaarblijkelijk ook N. geen kwaad hart toedraagt alhoewel zij hem ten onrechte zou hebben aangeduid als de persoon die haar heeft ontmaagd, waardoor zij hem en zijn familie danig in de problemen heeft gebracht en het weinig aannemelijk overkomt dat hij de (opeenvolgende) leugens van N. zomaar pikte, toch wanneer bleek dat dit zijn leven en dat van zijn familie in gevaar bracht én hem zelfs noopte zijn geboorteland te verlaten, (v) hij, alhoewel hij blijkens zijn verklaringen totaal in de ban was van N., voor wie hij bereid was de verantwoordelijkheid van haar 'ontmaagding' op zich te nemen, anderzijds geen wezenlijke inspanningen heeft verricht om nog enig nieuws, goed of slecht, over haar te weten te komen, ook niet eenmaal hij in België was aangekomen en zelf in veiligheid was, hetgeen getuigt van weinig betrokkenheid bij wat hen, als geliefden, is overkomen en de oprechtheid van zijn beweerde vrees voor vervolging ondermijnt en (vi) de kopie van een 'uittreksel uit het bevolkingsregister' slechts een begin van bewijs betreft aangaande zijn herkomst en persoonsgegevens, elementen welke niet worden betwist, en dus bovenstaande appreciatie niet kan wijzigen.

2.3. Verzoeker stelt het niet eens te zijn met de beoordeling door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die volgens hem volkomen subjectief is.

2.3.1. Waar hem wordt verweten geen oprechte inspanningen te hebben geleverd om zijn relaas te staven met bewijsstukken, wijst verzoeker erop dat het voorleggen van bewijsstukken geen noodzakelijke voorwaarde is om erkend te worden als vluchteling, laat staan om de geloofwaardigheid van het relaas te kunnen aantonen. Voorts tracht hij een verklaring te bieden voor het gebrek aan stavingstukken. Zo stelt hij geen souvenirs van zijn geliefde mee te hebben gebracht naar België en de enkele foto's die hij op zijn GSM bewaarde te zijn verloren nadat hij zijn toestel uit geldgebrek verkocht. Verzoeker voert aan dat de opmerking in de bestreden beslissing dat het merkwaardig is dat hij die foto's niet op een andere manier zou bewaard hebben, bijvoorbeeld op een PC, totaal geen rekening houdt met het feit dat hij niet over een PC beschikte, dat hij van bescheiden komaf was, slechts tot zijn vierde middelbaar naar school ging en dan als arbeider aan de slag ging. Hij vervolgt dat dit standpunt

tevens voorbij gaat aan de situatie waarin hij zich van de ene dag op de andere bevond en die ook definitief het einde inluidde van zijn relatie. Hij wijst erop dat hij niettemin na het gehoor twee foto's kon overmaken, na hieromtrent navraag te hebben gedaan bij zijn vrienden. Wat betreft de schade die bij hem thuis werd aangericht, herhaalt verzoeker zijn eerdere verklaring dat de politie hem te kennen heeft gegeven zich niet te mengen in een dergelijke "erezaak" zodat hij hieromtrent geen bewijsstukken kan bezitten. Ook zijn werkgever gaf hem te kennen niet gediend te zijn met zijn problemen en ontsloeg hem prompt zodat hij ook daar niet meer terecht kon om bewijsstukken te verzamelen. Hoe dan ook was de situatie voor hem opeens dermate veranderd dat hij alleen maar focuste op zichzelf en zijn lijfsbehoud, aldus nog verzoeker.

Met deze uitleg komt verzoeker in wezen niet verder dan het herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen in dit verband, blote beweringen waarmee hij niet vermag aanvaardbare of plausibele verklaringen aan te voeren voor de pertinente vaststelling dat hij niet in staat blijkt te zijn enig concreet begin van bewijs voor te leggen van de feiten die de kern van zijn asielrelaas vormen. Waar verzoeker erop wijst dat hij na het gehoor nochtans twee foto's kon overmaken, gaat hij voorbij aan de overwegingen van de bestreden beslissing, waar hieromtrent het volgende wordt gesteld: *"U liet kort na het gehoor, op 8 september 2011, alsnog twee foto's doorfaxen (zie groene map, administratief dossier CGVS). Eén ervan is zeer onduidelijk, de andere toont u in het gezelschap van een meisje. Uit deze foto's (die verder van geen enkele commentaar zijn voorzien), kan niet worden afgeleid dat het meisje op de foto N.(...) betreft, uw "verboden" geliefde."* Verzoeker wijst er weliswaar correct op dat een asielzoeker niet noodzakelijk documenten dient neer te leggen ter staving van zijn asielrelaas, doch de Raad benadrukt dat bij gebrek aan bewijzen mag verwacht worden dat de asielzoeker coherente, overtuigende en aannemelijke verklaringen aflegt, wat in casu echter niet het geval is zoals blijkt uit wat volgt.

2.3.2. Zo merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooreerst terecht op dat verzoeker zeer summiere en vage verklaringen aflegt over de familie van zijn vriendin N. en hun banden met Hezbollah. Verzoeker meent echter dat het volkomen logisch is dat hij geen details kent omtrent de activiteiten van de vader en/of broer van N.. Hij had immers een relatie met N. – gedurende minder dan een jaar – en niet met haar familie, precies omdat zij deze relatie niet zouden aanvaard hebben, aldus verzoeker. Hij herhaalt dat hij afleidde dat de vader van N. bij Hezbollah was, niet alleen uit het feit dat hij een baard droeg, zoals wordt gesteld in de bestreden beslissing, doch tevens uit het feit dat hij hem destijds naar huis had zien komen in een auto zonder nummerplaat, hetgeen typisch is voor Hezbollah. Wat volgens verzoeker wel van belang is en waarover de bestreden beslissing niet rept, is dat hij met voldoende details kan spreken op zijn vriendin, wie ze was, wat ze deed en hoe ze hun relatie beleefden.

Dergelijk verweer kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, kan het geenszins overtuigen dat verzoeker, die beweert dat de religieus-politieke achtergrond van de familie van N. de reden was waarom hun relatie nooit zou worden goedgekeurd en dus geheim moest worden gehouden, zich niet bij zijn vriendin zou hebben vergewist in welke mate haar vader alsook haar broer betrokken waren bij Hezbollah. Dat verzoeker amper toelichting kan geven bij de activiteiten van de broer van N. en zijn kennis over het beroep van haar vader en diens (eventuele) functie of taak binnen de partij volledig onbestaande is, ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van het door hem opgediste relaas, temeer de banden die de familie van N. had met Hezbollah precies hun relatie in de weg stonden en noopten tot grote voorzichtigheid. De argumentatie in het verzoekschrift doet geen afbreuk aan voorgaande overwegingen.

2.3.3. Waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een tegenstelling opmerkt tussen de afkomst van N. uit een strenge Hezbollah familie enerzijds en haar "grote vrijheid" anderzijds, meent verzoeker dat ook deze beoordeling volledig subjectief is. Hij betoogt dat het niet is omdat men uit een streng religieuze familie afkomstig is dat men niet mag studeren of werken. Dit gaf N. inderdaad een bepaalde vrijheid, die volgens verzoeker echter eerder beperkt kan genoemd worden. Hij acht het verder normaal dat N. als twintigjarige geïnteresseerd was in muziek en mode. Dit gaat immers haarzelf aan en zelf was ze niet zo streng religieus.

Opnieuw overtuigt verzoeker geenszins. Na lezing van het administratief dossier, concludeert de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers verklaringen omtrent het leven dat zijn vriendin leidde in Libanon – zij genoot voldoende vrijheid om verzoeker tweemaal per week te kunnen zien, zij kon studeren, kon als 'webdesigner' werken bij een firma, beschikte over een GSM, kon naar feestjes en pubs gaan en zij negeerde vaak de verplichting om

een hoofddoek te dragen – niet te rijmen vallen met zijn verklaringen omtrent de strenge en conservatieve ingesteldheid van haar ouders. Verzoekers poging om in voorliggend verzoekschrift de vrijheid die zijn vriendin genoot te minimaliseren getuigt van weinig ernst en realiteitszin en vermag dan ook niet de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te herstellen en de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

2.3.4. Voorts vindt verzoeker het verwijt dat hij niet heeft geprobeerd om de familie van N. van zijn onschuld te overtuigen volledig overdreven. Hij wijst erop dat hij verklaard heeft dat de familie van N. niet bereid was tot enige verzoening en al tot zoveel geweld was overgegaan en stelt dat het enkele feit dat hij een maronitisch christen was hem sowieso in het ongelijk stelde en hem in een zwakke positie plaatste om de zaak te kunnen “regelen”.

Wederom beperkt verzoeker zich tot het louter herhalen van zijn eerdere verklaringen in dit verband. De loutere bewering dat de familie van zijn vriendin niet bereid was tot verzoening doet geen afbreuk aan het geheel van de pertinente motieven van de bestreden beslissing op basis waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden besluit tot de ongeloofwaardigheid van het door verzoeker opgediste relaas. De Raad benadrukt te dezen dat bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven. Verzoeker gaat met zijn betoog overigens volledig voorbij aan de motivering van de bestreden beslissing waar wordt gesteld: *“Klaarblijkelijk draagt u N.(...) ook geen kwaad hart toe, alhoewel zij u ten onrechte zou hebben aangeduid als de persoon die haar heeft ontmaagd, waardoor zij u en uw familie danig in de problemen heeft gebracht (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Nochtans - toen u later tijdens het gehoor werd gevraagd of u afwist van een eerdere relatie van N.(...) - geeft u aan dat zij u een verhouding met ene R.(...) L.(...) zou hebben opgebiecht, met wie zij naar bed zou zijn gegaan nadat hij haar zou hebben gedrogeerd, maar dat u aan haar verhaal nauwelijks geloof kon hechten (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Dat u de (opeenvolgende) leugens van N.(...) zomaar pikte, toch wanneer bleek dat dit uw leven en dit van uw familie in gevaar bracht én u zelfs noopte uw geboorteland te verlaten, komt weinig aannemelijk over. Ook al was zij uw geliefde, dan nog mag in alle redelijkheid worden aangenomen - gezien de ernst van de situatie - dat u uw aandeel in deze zaak zeker niet zou overdrijven, maar integendeel het één en ander zou wensen recht te zetten.”* zodat dit onderdeel van de motivering onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

2.3.5. Tot slot relateert ook verzoekers gebrek aan initiatief om informatie te vergaren over het lot van zijn vriendin, de door hem geschetste vrees. De argumentatie dat het niet helemaal correct is dat hij geen inspanningen meer heeft gedaan om meer over het lot van N. te weten te komen, dat hij haar nog op haar GSM nummer belde doch zij niet antwoordde, dat hij omwille van de incidenten en het feit dat hij wel degelijk in gevaar was en gezocht werd, inderdaad geen contact meer heeft opgenomen met haar entourage en/of via andere kanalen, dat het voor hem het einde van de relatie betekende en hij zich daarna vooral diende te focussen op zichzelf en zijn eigen overleven en dat zijn angst zo diep is dat hij zelfs in België nog niet helemaal rustig is en alle contact met Libanezen vermijdt, kan de Raad niet overtuigen aangezien van verzoeker kan verwacht worden dat hij er alles aan zou doen om nog enig nieuws, goed of slecht, over zijn geliefde te weten te komen. Dergelijke informatie is immers van primordiaal belang om de door hem geschetste vrees correct in te schatten. Dat hij heeft nagelaten dit te doen, hoewel hij hiertoe zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing wel de mogelijkheid had, getuigt van weinig interesse en betrokkenheid en doet verder afbreuk aan de ernst en de oprechtheid van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.6. Zo verzoeker meent dat de beoordeling van zijn relaas door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volkomen subjectief is, benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen die hem worden aangereikt door de asielzoeker. Uiteraard houdt een dergelijke beslissing een beoordeling in van de waarde van de desgevallend aangebrachte bewijselementen alsook van de verklaringen van de asielzoeker. Deze verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. Na lezing van het administratief dossier dient de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen evenwel vast te stellen

dat verzoekers verklaringen over de hele lijn dermate vaag, weinig doorleefd en onvoldoende overtuigend zijn dat hieraan niet het minste geloof kan worden gehecht. De Raad herhaalt dat de motivering van de bestreden beslissing als een geheel moet worden gelezen, waarbij niet wordt vereist dat ieder afzonderlijk element ervan die beslissing in haar geheel moet dragen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing aangehaalde motieven die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, worden deze motieven in voorliggend verzoekschrift niet op overtuigende wijze weerlegd of ontkracht zodat deze staande blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2), van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op geen andere gronden beroept dan de elementen aangehaald in het kader van zijn asielaanvraag. Aangezien verzoekers vluchtrelaas ongeloofwaardig werd bevonden, kan hij zich echter niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.5. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M.-C. GOETHALS